

рата, хранена къмъ избраника. . . О, не, не! . . Хиляди пѣти не!

Той се изправи гордъ въ себе:

— Този, който на народното дѣло служи, за лично благо не бива да милѣе! Произнесоха засѣхналитѣ му устни.

Поразведренъ отъ утешителна мисль, той се вслуша навѣнъ.

Бурята отминаваше. Глѣхнѣха последни тѣтнежи къмъ балкана.

Презъ разтрозитѣ се вижда, че се разведря. Слънцето се показва задъ тъменъ облакъ, топло и лжчисто като кжпано дете. . .

Отвори вратитѣ.

Трепнаха капкитѣ по клони и билки като едри алмази. Росица лъщи въ долинитѣ срѣдъ ливади и ракитаци. . . А селото смърлушено се гуши низъ овошки, сѣкашъ гузно отъ нечиста мисль. Трѣпне отъ нѣщо, което му не дава миръ.

Бачо Киро застана на прага и хвърли жаденъ погледъ на около. . .

— Колко е хубаво! . . . а азъ . . . азъ трѣбва да умра! — го пресѣче мисль.

Но нѣкакъвъ вжтрешенъ гласъ му отвърна.

Смъртъта за другитѣ е вѣченъ [животъ.

Нахлупи калпакъ, облѣче салтамарка — и прекрачи решително прагъ да иде и се предаде.

Въ този мигъ въ далечината се мърна конница.

Той изтрѣпна. Знаеше, по чие указание идатъ.

Спрѣ се и обори глава.

Нѣщо го задуши.

Той се запита неволно:

— Свой да те предаде!